

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2CoCsp/88/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120406973
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6120406973.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Oľgy Mičietovej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739 proti žalovanému A. M., nar. XX.XX.XXXX, A., Z. XX/XX, o zaplatenie 20.000 eur s prísl., o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov sp. zn. 4Csp/235/2020 z 9. júla 2021

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (v ďalšom „súd prvej inštancie“, prípadne len „súd“) napadnutým rozsudkom uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 15.281,33 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15.281,33 eura od 18.12.2018 do zaplatenia (výrok I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.) a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 52,82 % (výrok III.).

2. Rozhodol tak o nároku uplatnenom žalobcom na zaplatenie 20.000 eur s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že pohľadávku nadobudol od právneho predchodcu - Slovenskej sporiteľne, a.s. na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo 17.12.2018. Právna predchodkyňa žalobcu uzavrela so žalovaným 23.6.2015 zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytla mu úver 18.000 eur, ktorý žalovaný nesplácal riadne a včas, v dôsledku čoho právna predchodkyňa podaním z 23.1.2018 vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru k 22.1.2018 a vyzvala žalovaného na úhradu dlžnej sumy do 15 dní. Ku dňu postúpenia predstavovala dlžná suma 21.351,43 eura a pozostávala z istiny 16.732,83 eura, zmluvného úroku 3.585,14 eura, úroku z omeškania 1.016,80 eura a poplatkov 16,66 eura. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy 20.000 eur, a to istiny 16.732,83 eura a zmluvného úroku 3.267,17 eura. Zostávajúcu časť 1.351,43 eura si žalobca neuplatnil.

3. Vo veci vydal Okresný súd Banská Bystrica platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný odpor, ktorým nárok žalobcu poprel v celom rozsahu. Tvrdil, že poskytnutý úver má byť bezúročný a bez poplatkov, lebo zmluva neobsahuje údaj o výške, počte a termíne splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, údaj o konečnej splatnosti úveru, obsahuje nesprávny údaj o RPMN a neobsahuje jasné a zrozumiteľné predpoklady pre výpočet RPMN. Taktiež tvrdil, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, vyčítal žalobcovi, že neplatne zosplatnil celý úver a zároveň, že žalobca nie je v spore aktívne legitimovaný. Následne žalovaný doplnil svoje argumenty tým, že žalobca pri uzatváraní zmluvy nekonal s odbornou starostlivosťou, a teda v zmysle § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch nemohol

žalobca, resp. jeho právna predchodkyňa zosplatniť celý zvyšok úveru. Poukázal na neprijateľné zmluvné podmienky v časti dojednania poistenia, dohody o zrážkach zo mzdy a rozhodcovskej doložky. Tiež podotkol, že nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky, lebo právna predchodkyňa žalobcu mu neoznámila, že postúpila pohľadávku na žalobcu.

4. Žalobca s uplatnenými námietkami žalovaného sa nestotožnil. Tvrdenia žalovaného ohľadom neprijateľných zmluvných podmienok považoval za neurčité, bez akéhokoľvek vecného odôvodnenia, nerozumel námietke žalovaného ohľadom dohody o zrážkach zo mzdy a rozhodcovskej doložky, nakoľko tieto sa v zmluve ani nenachádzajú, vo vzťahu ku skúmaniu bonity žalovaného žalobca uviedol, že jeho právna predchodkyňa skúmala bonitu žalovaného dopytom v SRBI a Sociálnej poisťovni. Ohľadom poistenia uviedol, že poistenie bolo poskytnuté na základe žiadosti žalovaného, čo má vyplývať zo strany 6 zmluvy. K svojej aktívnej legitímácii uviedol, že boli dodržané podmienky na platné postúpenie pohľadávky a navyše od 5.8.2016 je držiteľom oprávnenia poskytovať úvery bez obmedzenia rozsahu, čím je podľa neho naplnená hypotéza predpokladaná § 17 a § 20 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

5. Súd za nesporné skutočnosti medzi stranami vymedzil to, že 23.6.2015 právna predchodkyňa žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. uzavrela so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytla mu úver 18.000 eur, ktorý sa zaviazal žalovaný splácať v pravidelných mesačných splátkach po 233,12 eura s mesačným poistením 7,88 eura, až do zaplatenia celkovej čiastky úveru 25.175,58 eura ako i fakt, že pre neplatenie riadne a včas poskytnutého úveru, vyhlásila právna predchodkyňa žalobcu okamžitú splatnosť úveru a následne pohľadávku postúpila na žalobcu a že ku dňu podania žaloby žalovaný uhradil 2.718,67 eura.

Ako sporné súd vymedzil žalovaným namietanú aktívnu legitímáciu žalobcu, neplatnosť zosplatnenia celého úveru, neplatnosť úverovej zmluvy z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok, konkrétne v časti dojednaného poistenia, rozhodcovskej doložky a dohody o zrážkach zo mzdy a taktiež procesnú obranu žalovaného tvrdiaceho, že zmluva neobsahuje všetky podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

Zo zmluvy o splátkovom úvere mal súd za vyplývajúce, že v nej bolo uvedené, že „ručenie alebo poistenie sa nevyžaduje“, poplatok za poistenie úveru bol určený vo výške 7,88 eura mesačne, splatný v termíne a periodicite splátok úveru a v bode 15 bolo uvedené, že „dlžník udelil súhlas s poistením úveru za podmienok bližšie uvedených v prílohe zmluvy“. Zistil, že v prílohe zmluvy v bode 1. bolo uvedené, že „dlžník A. M. má záujem zabezpečiť plnením z tohto poistenia pohľadávku banky“ a v bode 2. bolo uvedené, že „dlžník žiada poistenie v rozsahu rozšírený súbor poistenia“ a tiež zistil, že príloha zmluvy nie je podpísaná.

6. Na zistený skutkový stav súd aplikoval ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, § 7 ods. 1 a 2 zákona o ochrane spotrebiteľa, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 2, § 2 písm. g/, h/ a i/ a § 11 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona o spotrebiteľských úveroch a § 151 ods. 2 CSP.

Súd sa najskôr vypořiadal s námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neplatného postúpenia pohľadávky. Aplikujúc § 92 ods. 8 zák. o bankách a § 526 Obč. zákonníka mal preukázané, že žalovaný bol v omeškani s platením splátok, ktoré omeškanie trvalo viac ako 90 dní a tiež mal preukázané, že právna predchodkyňa žalobcu vyzvala žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy a upozornila ho na možné zosplatnenie celého úveru. Žalovaný tieto skutočnosti ani nepoprel. Žalovaný namietol doručenie oznámenia o postúpení pohľadávok, pričom súd zistil, že žalobca pripojil kópiu obálky, z ktorej vyplýva, že právna predchodkyňa žalobcu žalovanému oznamovala postúpenie pohľadávky a vyhodnotil skutočnosť, že si žalovaný zásielku neprevzal v odbernej lehote a s danou písomnosťou sa neoboznámil, že nemôže byť na ťarchu žalobcu alebo jeho právnej predchodkyne. Mal tak preukázaný postup právnej predchodkyne žalobcu oznamujúcej žalovanému, že jeho novým veriteľom je žalobca.

Vo vzťahu k námietke žalovaného, že poskytnutý úver má byť bezúročný a bez poplatkov súd zistil, že predmetná zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti. Konkrétne uviedol, že právnou predchodkyňou žalobcu naformulovaná zmluva v časti poistenia neumožňovala žalovanému jasne prejaviť vôľu, či vôbec chce poistenie a keď ho chce, tak v akom rozsahu. Súd mal za neprijateľné, aby bolo v zmluve právnou predchodkyňou uvedené, že žalovaný požaduje poistenie a samostatnou nepodpísanou prílohou určila podmienky poistenia. Absentovalo tak preukázanie skutočnej vôle žalovaného vziať si aj konkrétny balík poistenia. Z dôvodu, že v zmluve absentovala možnosť vziať si úver bez poistenia, mal súd za potrebné vyhodnotiť poistenie ako povinné pre poskytnutie úveru, a to aj

napriek tomu, že v zmluve bolo uvedené, že sa poistenie nevyžaduje, lebo poistenie bolo žalovanému nepriamo nanútené, resp. bol zavedený v tom, že nedostal možnosť rozhodnúť sa, či si vezme poistenie alebo nie.

V tej súvislosti následne súd poukázal na to, že skutočné celkové náklady spotrebiteľa nepredstavuje len suma 25.175,58 eura (108 splátok x 233,12 eura), ale je k nej potrebné prirátat' aj poplatky za poistenie, a teda 851,04 eura (108 x 7,88 eura), čo činí reálne celkové náklady 26.026,62 eura. Vznikol tak rozdiel medzi zmluvne uvedenou sumou a reálnou sumou, ktorú mal žalovaný ako spotrebiteľ na konci zmluvného obdobia zaplatiť, 851,04 eura.

V súvislosti s tým usúdil, že aj RPMN je z dôvodu nezohľadnenia poistenia vo výpočte vyššia ako tá, ktorá bola uvedená v zmluve. Konkrétne, v zmluve bola uvedená RPMN 8,14 %, pričom podľa zistenia súdu bola RPMN vo výške 9,43 %.

Súd poukázal aj na to, že právna predchodkyňa žalobcu uviedla v zmluve pri „predpokladoch použitých na výpočet RPMN“, úplne iné údaje, ako vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Kým zákon predpokladá, že banka alebo finančná inštitúcia uvedie, ktoré údaje a aké veličiny použila, resp. zohľadnila pri výpočte RPMN, právna predchodkyňa žalobcu namiesto toho uviedla nepodstatné informácie, čo vôbec nekorešpondovalo s účelom daného zákonného ustanovenia. Z uvedených „predpokladov použitých na výpočet RPMN“ malo vyplývať, aké všetky náklady musí zaplatiť spotrebiteľ, tak, aby si mohol overiť, čo všetko je vo výpočte zohľadnené. Z údajov uvedených v zmluve ako „predpoklady použité na výpočet RPMN“ právnu predchodkyňou žalobcu, mal súd za nemožné zistiť niečo podstatné pre spotrebiteľa.

Súd uzavrel, že predmetná zmluva jednak obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku v časti poistenia, ale aj porušenia zo strany právnej predchodkyne žalobcu v zmysle § 9 ods. 2 zák. o spotrebiteľských úveroch (nesprávne uvedené celkové náklady spotrebiteľa, nesprávna výška RPMN, nesprávne uvedené predpoklady pre výpočet RPMN), ktoré porušenia zakladajú bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru v zmysle § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zaviazal preto žalovaného zaplatiť 15.281,33 eura (poskytnutý úver 18.000 eur - vykonané platby žalovaného 2.718,67 eura).

V prípade ostatných, viackrát opakovaných a neúplných tvrdení a námietok žalovaného sa súd plne stotožnil s názormi a argumentáciami žalobcu. Konštatoval, že žalovaný si vo väčšine týchto námietok ani nesplnil povinnosť tvrdenia a už vôbec nie dôkaznú povinnosť ohľadne nich.

Súd priznal žalobcovi aj úroky z omeškania vo výške, ako ich požadoval a to z priznanej dlžnej sumy, nakoľko sa žalovaný dostal do omeškania so splácaním úveru a odo dňa nasledujúceho po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, t.j. od 18.12.2020.

Na základe § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 a 2 CSP súd rozhodol o trovách konania tak, že priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 52,82 % predstavujúcim rozdiel medzi úspechom žalobcu v sume 15.281,33 eura (76,41 %) a úspechom žalovaného v sume 4.718,67 eura (23,59 %).

7. V zákonnej lehote na podanie odvolania podali odvolanie tak žalobca, ako aj žalovaný.

8. Žalovaný svoje podanie označil „Odvolanie proti trovy konania v rozsahu 52,82 %“. Z ďalšieho obsahu podania vyplýva, že žalovaný podal odvolanie proti „Trovu konania“, ale aj žiadal, „aby súd ešte raz preskúmal úverovú zmluvu č. 5073819087“. Argumentoval že úver uzavretý 23.6.2015 patrí pod zák. č. 129/2010 Z.z. a že viaceré okresné aj krajské sudy určili, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Následne žalovaný, bez akýchkoľvek súvislostí uvádzal právne teórie o tom, čo je spotrebiteľská zmluva, neprijateľné podmienky, neplatný právny úkon.

Žiadal, aby Okresný súd Trebišov dôkladne preštudoval úverovú zmluvu č. 5073819087 z 23.6.2015 a aby sa stotožnil s rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 10CoCsp/28/2020 z 30.4.2021, kde súd určil, že ak banka strháva poplatok za upomienku - zmluvnú pokutu pri omeškaní so splácaním, je v rozpore so zákonom a je to nekalá obchodná praktika, ďalej žiadal, aby sa súd stotožnil s uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom, sp. zn. 12Er/587/2015, kde súd exekúciu oprávnenej Pohotovosť s.r.o. vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju a aby sa stotožnil s rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica 14Csp/16/2018, ktorým súd určil, že úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov.

Žalovaný zhrnul, že na základe horeuvedených dôvodov a poukázania na konkrétne rozsudky a uznesenia, je ako spotrebiteľ oklamáný a úver č. zmluvy 5073819087 z 23.6.2015, ktorý si zobral, je bezúročný a bez poplatkov, a preto žiadal, aby krajský súd určil, a vyhlásil, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Žiadal, aby súd zamietol nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 52,82 %.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti, v ktorej súd čiastočne (o zaplatenie sumy 4.718,57 eura s prísl.) zamietol žalobu, podal odvolanie žalobca, a to dôvodiac, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca, poukázuc na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý súd mal spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva podľa jeho názoru neobsahovala údaje podľa § 9 ods. 2 zák. o spotrebiteľských úveroch, obsahovala (ne)správne uvedené celkové náklady spotrebiteľa, (ne)správne uvedená výška RPMN a (ne)správne uvedené predpoklady pre výpočet RPMN pričom spochybnil najmä správnosť celkovej čiastky spojenej s úverom uvedenej v zmluve vo výške 25.175,58 eura, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (a mal tak v zmluve uvedené celkové náklady za nesprávne), tvrdil, že celková čiastka spojená s úverom je i s ohľadom na celkové náklady spotrebiteľa v zmluve uvedená správne.

Citujúc § 9 ods. 2 písm. k/ § 2 písm. h/ a g/ zák. o spotrebiteľských úveroch mal žalobca za to, že v čl. I. zmluvy je obsiahnutá výška ročnej percentuálnej miery nákladov 8,14 %, ako aj celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť 25.175,58 eura, čím tvrdil, že boli splnené zákonné požiadavky podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

Poukázuc na to, že podľa čl. I. 1. zmluvy predstavovala výška splátky sumu 233,12 eura mesačne, a teda pri počte splátok 108, predstavovala celková čiastka spojená s úverom sumu 25.175,58 eura.

Žalobca argumentoval, že pri výpočte celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ako aj ročnej percentuálnej miery nákladov, je potrebné mať na zreteli, že poistenie schopnosti splácať úver je v tomto prípade fakultatívne, t.j. ide o možnosť, nie povinnosť dojednať takýto druh poistenia - mal to za vyplývajúce z Prílohy zmluvy, kde hneď v úvode je výslovne uvedené, že poistenie je poskytnuté na žiadosť dlžníka. Keďže poistenie nebolo povinné (záležalo len od preferencie dlžníka), zmluvu bolo možné uzavrieť a úver poskytnúť za rovnakých podmienok aj bez poistenia.

Dôvodil, že v takomto prípade poistné, z dôvodu jeho fakultatívnosti, do výpočtu celkových nákladov nevstupuje. Fakultatívne koncipované poistenie v zmysle § 2 písm. g/ zák. o spotrebiteľských úveroch nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov.

V tejto súvislosti, vo vzťahu k poisteniu úveru sa nestotožnil s názormi súdu, označil ich za svojvoľné, nakoľko nevyplývajú z vykonaného dokazovania, z ktorého vyplýva vôľa žalovaného dojednať predmetné poistenie napriek tomu, že toto poistenie nebolo podmienkou poskytnutia úveru a úver by mu bol poskytnutý za rovnakých podmienok aj v takom prípade, ak by žalovaný nemal o doplnkovú službu sprostredkovania poistenia záujem. Žalobca mal za to, že žalovanému bola pred poskytnutím úveru daná dostatočná možnosť rozhodnúť sa, či si poistenie úveru zvolí alebo nie, prípadne za aký poplatok. Poukázal na čl. II. bod 15. zmluvy, podľa ktorého „Dlžník udeľuje súhlas s poistením k úveru za podmienok bližšie uvedených v prílohe zmluvy.“, aj na čl. I. bod 1. zmluvy, v zmysle ktorého „bankou požadované ručenie alebo poistenie sa nevyžaduje“. Z uvedeného mal za zrejmé, že samotný žalovaný mal záujem o dojednanie poistenia, pričom toto poistenie nebolo podmienkou poskytnutia úveru, a preto v zmysle príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch náklady s poistením nevstupovali do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom. Poukázal aj na Prílohu zmluvy - Súhlas s poistením úveru, v zmysle odseku 1. ktorej: „Dlžník M. A. má záujem zabezpečiť plnením z tohto poistenia pohľadávku banky.“ a v zmysle odseku 2.: „Dlžník žiada poistenie v rozsahu Rozšírený súbor poistenia“, za ktoré poistenie sa žalovaný zaviazal uhrádzať poistné určené v čl. I. bod 1. zmluvy v sume 7,88 eura mesačne, a to vždy ku dňu splatnosti, ktorý sa zhoduje so splatnosťou predpísanej splátky.

Argumentoval, že nakoľko žalovaný sám dobrovoľne žiadal poistenie úveru, a to formou Rozšírený súbor poistenia, ktorého podmienky mu boli vopred známe, ide o individuálne dojednanie, a preto ho nemožno považovať za podmienku pre poskytnutie úveru alebo podmienku pre poskytnutie zvýhodnených podmienok úveru. Výška pravidelnej mesačnej splátky bez poplatku za poistenie k úveru tak predstavuje sumu 233,12 eura, teda takú sumu mesačnej splátky, aká je dohodnutá v zmluve.

Celková čiastka spojená so spotrebiteľským úverom teda predstavuje sumu 25.175,58 eura, pozostávajúcu z celkových nákladov spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. g/ zák. o spotrebiteľských úveroch, konkrétne zo všetkých predpísaných úrokov a poplatkov. Žalobca poznamenal, že poplatok za poistenie je vyňatý zo zahrnutia do celkových nákladov spotrebiteľa, nakoľko žalovaný nemusel uzavrieť túto doplnkovú službu, aby získal spotrebiteľský úver, alebo aby ho získal za ponúknutých podmienok. Mal toto tvrdenie preukázané článkom I. bod 1. zmluvy, kde je uvedené, že „bankou požadované ručenie alebo poistenie“ sa nevyžaduje.

Výpočet celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti s poskytnutím úveru použitý súdom, preto považoval žalobca za svojvoľný, nakoľko nezohľadňuje fakultatívnosť poistenia, a teda vynechanie poplatku za poistenie pri zahrnutí do celkovej čiastky podľa § 2 písm. g/ zák. o spotrebiteľských úveroch,

ako ani výšku poslednej alikvotnej splátky úveru vo výške 231,74 eura (t.j. v sume zostatku pohľadávky podľa bodu V. bod 17. POP).

Pri výpočte celkovej čiastky spojenej so spotrebiteľským úverom, a to sčítaním všetkých predpísaných úhrad: 107 splátok x 233,12 eura + 1 x 231,74 eura (splátka splatná 25.6.2014) vypočítal žalobca sumu 25.175,58 eura, t.j. presne suma uvedenú v zmluve. Mal za to, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ako aj celkové náklady spojené s úverom sú v zmluve uvedené správne, v súlade s § 2 zák. o spotrebiteľských úveroch, ako aj s § 9 ods. 2 zák. o spotrebiteľských úveroch.

V ďalšom sa žalobca namietal názor súdu, že zmluva neobsahuje správne predpoklady použité pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Poukázal v tejto súvislosti na to, že na prvej strane zmluvy súd pod samostatným odsekom označením „Predpoklady použité na výpočet RPMN“ opísané všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Namietol, že súd predmetný závery založil na nesprávnom zistení skutkového stavu, ako aj na nesprávnom právnom posúdení veci. Podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/128/2018 z 25.4.2019, v ktorom sa uvádza, že predpokladmi na výpočet RPMN sú „vedenie výšky úveru, výšky splátky, intervalu počtu splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a prípadných poplatkov“, a tvrdil, že všetky uvedené náležitosti predmetná zmluva obsahuje.

Žalobca citujúc § 19 ods. 2, 3 a 4 zákona o spotrebiteľských úveroch a prihliadnuc k už uvedenému mal za to, že zmluva obsahuje všetky náležitosti v zmysle platnej právnej úpravy v čase uzavretia zmluvy, a teda obsahuje aj všetky predpoklady použité pre výpočet RPMN. Namietol, že súd v odôvodnení rozhodnutia, bez opory v právnych predpisoch vyložil pojem „predpoklady použité pre výpočet RPMN“ spôsobom, ktorý zo zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva. Mal za to, že zmluva obsahuje informáciu o výške schváleného úveru, počte mesačných splátok, výške mesačných splátok, termíne prvej a poslednej splátky úveru, úrokovej sadzbe, ako aj o celkovej čiastke, ktorú mal žalovaný zaplatiť. V zmluve je zároveň v súlade s § 19 zák. o spotrebiteľských úveroch uvedené, na základe akých predpokladov bola RPMN vypočítaná.

Žalobca argumentoval, že veriteľ nie je oprávnený vypočítavať RPMN iným spôsobom (na základe iných predpokladov) ako podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 zák. o spotrebiteľských úveroch a tiež predpokladov uvedených v § 19 zák. o spotrebiteľských úveroch. Uvedené predpoklady mal v prejednávanej prípadnej pretavené do zmluvy, a preto nesúhlasil s názorom súdu, že uvedené predpoklady pre výpočet RPMN v zmluve sú úplne iné ako vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Tvrdil, že súd v takom prípade pojem „predpoklady pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov“ vykladá extenzívne a nad rámec zákonného ust. § 19 zák. o spotrebiteľských úveroch.

Odvolajúc sa na vyššie uvedené mal žalobca za to, že zmluva obsahom spĺňa všetky náležitosti uvádzané v § 9 ods. 2 zák. o spotrebiteľských úveroch a žalovaný bol jasne a zrozumiteľne informovaný o predpokladoch použitých pre výpočet RPMN, ako aj o tom, komu, kedy, v akej výške, ako dlho a za akých podmienok je si povinný plniť povinnosť, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy, čo potvrdil aj svojim podpisom na zmluve.

Uzavrel, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto sa nestotožnil s právnym záverom súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Podporne poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C42/15, v ktorej súd judikoval, že porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinnosti veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, t.j. napr. neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, počtu a frekvencie splátok, ako aj neuvedenie prípadnej existencie notárskych poplatkov, požadovaných záruk a poistenia. Za neprimerané by sa však nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôžu mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo bude voči veriteľovi vyvolávať závažné následky.

Žalobca mal za nespochybniteľné, že žalovaný mal jednoznačnú schopnosť rozpoznať rozsah svojho záväzku, v dôsledku čoho je aplikácia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru neprimerane prísna a v rozpore s citovaným rozhodnutím SD EÚ. Mal za to, že nie je možné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko postupca uviedol v zmluve všetky náležitosti, ktoré zákon o spotrebiteľských úveroch vyžadoval, uviedol ich v správnej výške, a preto súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k záveru o opaku.

Na tom základe žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe v časti o zaplatenie 4.718,67 eura a prizná mu voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. v

zmysle § 389 ods. 1 CSP napadnutý výrok rozsudku zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalobca po doručení odvolania žalovaného, aby sa k nemu vyjadril, poukázal na ním podané odvolanie, ktorého uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava. Mal za to, že žalovaný neuviedol skutočnosti a ani nepredložil dôkazy, ktoré by spochybňovali nárok žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy v zmysle podanej žaloby.

11. Žalovaný v reakcii na výzvu súdu vyjadriť sa k odvolaniu podanému žalobcom, ktoré mu súd doručil, doručil súdu dva ďalšie rovnopisy ním podaného odvolania.

12. Žiadne ďalšie vyjadrenia sporových strán podané neboli.

13. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že tak odvolanie žalobcu ako i odvolanie žalovaného boli podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 a § 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), viazaný rozsahom odvolaní (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 a § 365 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie a ako vecne správne ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Žalobca napadol rozsudok odvolaním z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, s tým že nesúhlasil so závermi súdu prvej inštancie ohľadom nesprávne v zmluve uvedených celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a v tej súvislosti i nesprávne uvedenej celkovej čiastky, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť a nesprávne uvedenej RPMN, nesúhlasil so záverom súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v dôsledku nesprávne uvedenej RPMN v neprospech spotrebiteľa a nesúhlasil ani s výkladom pojmu „predpoklady použité pre výpočet RPMN“ súdom.

15. Žalovaný, vychádzajúc z obsahu ním podaného odvolania, jednak nesúhlasil s tým, aby bol povinný platiť žalobcovi náhradu trov konania a zároveň sa dožadoval určenia, že je úver bezúročný a bez poplatkov.

16. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku konštatuje, že sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pričom na jeho správnosti nič nemenia ani podané odvolania. Po preskúmaní obsahu spisu dospel odvolací súd k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody nie sú dané.

17. Vada predpokladaná v § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané.

18. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v danom spore vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, zohľadniac pri tom i spotrebiteľský charakter sporu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá postupu vyplývajúcemu z § 191 CSP, t.j. súd zobral do úvahy len tie skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplývali, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonaným dokazovaním preukázané a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení rozsudku súd jasne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a z ktorých dôkazov vychádzal, a ako ich vyhodnotil i ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 221 ods. 2 CSP a nemožno súdu v tomto smere nič vyčítať.

19. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, je daný keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu (úplne ju opomenul aplikovať), alebo aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. V danom prípade súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval ustanovenia

§ 2, § 9 a § 11 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v rozhodnom období, t.z. v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy a použité ustanovenia i správne interpretoval, jeho právna argumentácia je presvedčivá a súladná so súdnou praxou.

20. Argumenty uvedené žalobcom v odvolaní sú v skutočnosti len zopakovaním jeho argumentov uplatnených v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd dostatočne a správne v rozsudku vypořiadal. Len pre úplnosť odvolací súd ku konkrétnostiam v odvolacích námietkach žalobcu uvádza:

21. Pokiaľ sa námietky týkali, podľa žalobcu nesprávnych záverov súdu ohľadom v zmluve uvedených celkových nákladov spotrebiteľa, uvedenej RPMN zmluvy a uvedených predpokladov pre výpočet RPMN, odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie ohľadom nesprávnosti vymenovaných údajov stotožnil. Súd prvej inštancie sa dôvodne zaoberal otázkou či žalovaný, aby získal spotrebiteľský úver musel uzavrieť i zmluvu o poistení úveru. Na základe textu, resp. obsahu zmluvy o splátkovom úvere ako i na základe žalobcom označenej Prílohy zmluvy „Súhlas s poistením k úveru“ vyhodnotil otázku fakultatívnosti poistenia úveru, to znamená otázku reálnej/skutočnej možnosti žalovaného prejavíť svoju vlastnú vôľu a záujem o poistenie schopnosti splácať úver a dospel k správne záveru, že žalobca v skutočnosti možnosť voľby nemal, keďže poplatok za poistenie k úveru vo výške 7,88 eura mesačne bol zahrnutý a uvedený priamo v tzv. základných podmienkach poskytnutia úveru v článku I. ods. 1 zmluvy, ďalej priamo v článku II. ods. 15 zmluvy bol koncipovaný súhlas dlžníka (žalovaného) s poistením k úveru, a to za podmienok bližšie uvedených v prílohe zmluvy. Príloha č. 1 „Súhlas s poistením úveru“ bola v čl. III. ods. 1 zmluvy označená za prílohu zmluvy. Zmluva o splátkovom úvere, vyhotovená veriteľom, tak nedávala dlžníkovi žiadnu možnosť vybrať si, či poistenie chce, alebo nie. Predmetná Príloha zmluvy „Súhlas s poistením úveru“, ako správne podotkol súd prvej inštancie, ani nebola vôbec podpísaná. Za takýchto okolností je potrebné mať za to, že žalovaný, aby získal spotrebiteľský úver za ponúknutých podmienok, musel uzavrieť zmluvu, vrátane dohody o poistení k úveru za mesačné poistné 7,88 eura. Žalobca, resp. jeho právna predchodkyňa žalovanému žiadnu inú možnosť neponúkla. Poistné preto, v zmysle § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z. je nákladom na doplnkovú službu, súvisiacu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a patrí do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Nakoľko právna predchodkyňa žalobcu náklad - poistné do celkových nákladov spotrebiteľa nezahrnula, nesprávne určila aj celkovú čiastku, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť (§ 2 písm. h/) a aj RPMN zmluvy (§ 2 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.).

22. Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z., keďže bola v zmluve uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa, dôvodne súd vyhodnotil úver za bezúročný a bez poplatkov. Následne správne uzavrel, že žalovaný bol povinný vrátiť veriteľovi len sumu poskytnutého úveru 18.000 eur (bez úrokov a poplatkov) a keďže nebolo sporné, že žalovaný zaplatil na úver len 2.718,67 eura, zaviazal ho na úhradu zostávajúcej nesplatennej časti 15.281,33 eura a vo zvyšku 4.718,67 eura (20.000 - 15.281,33), dôvodne a správne žalobu zamietol.

23. Odvolacie námietky založené na tvrdení žalobcu o fakultatívnosti poistenia nemal odvolací súd za dôvodné a preukázané, súd prvej inštancie sa s nimi správne a dostatočne v napadnutom rozsudku vypořiadal.

24. V súvislosti so záverom o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru na základe § 11 ods. 1 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z.z. sa nepodstatnou javí ďalšia odvolacia námietka žalobcu nesúhlasiaceho s tým záverom súdu prvej inštancie, že zmluva neobsahuje správne uvedené predpoklady pre výpočet RPMN, pretože tak, či onak, už bol učinенý správny záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Odvolací súd má za potrebné v súvislosti s tak uplatnenou odvolacou námietkou dať na správnu mieru to, že súd prvej inštancie neuzavrel, že „zmluva neobsahuje správne uvedené predpoklady pre výpočet RPMN“, ale poukázal na to, že „v zmluve pri predpokladoch použitých na výpočet RPMN žalobca uviedol úplne iné údaje ako vyžaduje ZoSÚ“ (viď odsek 35. odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie). Význam označenej námietky žalobcu a záveru súdu, nie je totožný.

25. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení platnom v rozhodnom období (v čase uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

26. Citované ustanovenie teda vyžaduje uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN. Žalobca na jednej strane poukázal na to, že predpoklady použité pre výpočet RPMN sú zreteľne uvedené na prvej strane zmluvy v článku I. ods. 1 zmluvy v tzv. základných podmienkach (ide o text: „Predpoklady použité na výpočet RPMN: Úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške. Dlžník bude plniť svoje povinnosti za podmienok uvedených v zmluve. Dohodnutý typ a výška úrokovej sadzby platia do skončenia úverového vzťahu za predpokladu, že dlžník počas celého obdobia trvania úverového vzťahu spĺňa podmienky pre poskytnutie zľavy z úrokovej sadzby uvedené vo zverejnení“), súčasne sa však odvolal na rozsudok Krajského súdu v Prešove 19Co/28/2018 z 25.4.2019, podľa ktorého predpokladmi pre výpočet RPMN sú „uvedenie výšky úveru, výšky splátky, intervalu počtu splátok, uvedenie výšky úrokovej sadzby a prípadných poplatkov“. Žalobcovi musí byť teda zrejmé, že v zmluve (v čl. I. ods. 1) uvedené „Predpoklady použité na výpočet RPMN“ nezodpovedajú ich vymedzeniu ani podľa označeného rozsudku Krajského súdu v Prešove, ale najmä nezodpovedajú požiadavke zákona (§ 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z.).

27. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z., ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), t.z. včítane neobsahuje uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN (náležitosť podľa písm. k/), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Neuvedenie požadovaných „všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN“, nie je možné zhojiť ani odkazovaním na § 19 zák. č. 129/2010 Z.z., tak ako v danom prípade argumentoval žalobca, že toto ustanovenie určuje spôsob výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, od ktorého nie je možné sa odchýliť.

28. Z vyššie uvedených dôvodov možno považovať záver súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (nad výšku nesplatennej istiny úveru) za vecne správny.

29. Ani odvolanie podané žalovaným nebolo dôvodné.

Pokiaľ sa žalovaný dožadoval opätovného preskúmania úverovej zmluvy a dôvodil, že jemu poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, k takému záveru dospel už súd prvej inštancie a na jeho základe výrokom II. rozsudku zamietol žalobu v časti, v ktorej sa žalobca domáhal zaplatenia 4.718,67 eura s prísl. Domáhať sa určenia, že je úver bezúročný a bez poplatkov, je v odvolacom konaní podľa § 372 CSP neprípustné.

Pokiaľ žalovaný podal odvolanie proti trovám konania, len žiadal, aby súd (zrejme odvolací) „zamietol nahradíť žalobcovi trovy konania v rozsahu 52,82 %“. Dôvody, pre ktoré výrok ako nesprávny napadol, neuviedol žiadne. Podľa § 373 ods. 1 veta posledná CSP, súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov. Výrok o trovách konania je výrokom závislým vo vzťahu k meritórnemu rozhodnutiu súdu. V danej veci správne rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania (II.), o ktorých súd prvej inštancie rozhodol podľa zásady úspechu vo veci podľa § 255 ods. 2 CSP. Správne zohľadnil pomer úspechu a neúspechu sporových strán vo veci a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 52,82 %.

30. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdzujúc rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne v merite veci, potvrdil rozhodnutie včítane výroku o náhrade trov konania.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP tak, že ich náhradu žiadnej zo strán nepriznal, nakoľko žalobca aj žalovaný boli v odvolacom konaní neúspešní, preto im nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

32. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).